

Járjunk a hit harcában!

Márk 9,14-29

Szentháromság ünnepe u. 21. vasárnap

1953. október 25.

A hit nem elveszíthetetlen emberi birtokállomány, hanem mindig veszedelemben forgó isteni ajándék. Nemcsak olyan tehát, mint az egyiptomi gazdasági élet, melyben bő és szűk esztendők váltogatják egymást, nemcsak olyan, mint a hold járása, mely hol kerek arccal mosolyog ránk, holdtöltekor, hol meg a holdsarló bágyadtságával birkózik az éjszaka sötétjével, de mindig megvan. A hitet nemcsak táplálni, növelni, hanem védeni is kell, mert szüntelen életveszedelemben forog. A hit és a hitetlenség annyira egymás mellett van az ember szívében, mint a mai szentleckében az édesapa imádságában, aki így kiált fel: „Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek.” (24.v.) A hívő olyan, mint a kötélháncos, aki a hitetlenség és a halál mélységei fölött egy árva kötélszálon egyensúlyozza magát. Vagy olyan, mint a gyertyavivő, aki pusztában viharos éjszakán viszi a lángot, birkózva pajzán szellő és süvítő orkán oltogató dühével. A hitért harcolni kell! Erről üzen ma a szentlecke nekünk, még pedig nem csupán tanításban, hanem egy történeti esemény szemléltető példájában, melyben emberek hányódnak-vetődnek, küszködnek a hit és hitetlenség harcában a hitért.

Az ördögös néma meggyógyításának történetében élénk áll ebben a harcban mind a támadás, mind a védelem.

1. Nézzük először a támadást!

a) A hitet mindig veszélyezteti a szenvedés.

A történetbeli atyának egyetlen fia van (Luk 9,38), s az is beteg. Egész gyűjteménye van a betegségekből. A különböző evangéliumok különböző nyomorúságokat sorolnak fel. Mi ma maradunk csak a mai szentleckével Márk leírásánál, aki szerint a gyermek gyermeksége óta siketnéma, nyavalyatörős, ördögmegszállta. Gondold el ennek a szegény apának a szívfájdalmát! Hogyan összeszorulhatott a szíve, mikor látnia kellett, mint rángatódzik, tajtékzik rohamában, a siketnémák idétlen ordításai közepette a gyermeke és nem tudott rajta segíteni! Mit érezhetett, mikor látta játszani az utca porában a napbarnította, egészséges kacagó gyermekeket! Mind a másé. Az ő egyetlen meg valahol ott kuksol a kuckóban, mint valami rögtön földre kókadni készülő penészvirág. Ilyenkor felmerül lelkében a nagy „miért”? Akárhogy akarta, nem tudta elhessegetni magától. Ha van Isten és Ő az igazság Istene, hol van akkor itt az

osztó igazság? Ha van Isten és Ő a szeretet Istene, hol akkor itt a szeretet? Ha van Isten és Ő a bölcsesség Istene, hol van akkor itt a bölcsesség? Miért születik ilyen ember a világra, szívfájdalmára magának és másoknak? Ha van Isten és Ő a hatalom Istene, miért nem gyógyítja meg akkor ezt a szegény gyermeket?

Ha ilyen megtámadott hitű emberekkel akadsz össze, ne törj fölöttük nagyképűen pálcát, ne tanítgasd őket fölényeskedve, hanem sajnáld őket, szeresd, imádkozz értük, hogy el ne fogyatkozzék a hitük és amit csak tudsz, segíts rajtuk. Nem tudhatni, mikor kerül a te hited a szenvedés pergőtűzébe, s ki tudja, hogy állod majd te a harcot?

b) A hitet mindig veszélyezteti a megváratás.

Beteg gyermekével végre is sok sikertelen kísérletezés után Jézusnál próbál szerencsét az atya. Nem kell sokat magyaráznia a betegségéről. Jézus előtt rájön a gyermekre a roham, leesik a földre, s tajtékot túrván ott fetreng Jézus lábai előtt (20.v.). Jézus megsajnálja s ajkán elhangzik a királyi parancs: „Te néma és siket lélek, én parancsolom néked, menj ki belőle, és többé bele ne menj!” (25.v.) Az atya érzi, a szíve súgja, a hite mondja: Itt a gyógyulás pillanata! És akkor a várt gyógyulás helyett még egy váratlan rettenetes roham következik. Máskor a roham után fáradtan, elaléltan aludt a gyermek, most az előbbi roham után pár percre megint rákezd. Valami rettentő kiáltás hagyja el ajkát, rángatózik, tajtékszik, mint még soha máskor, s mikor véget ér a rettenetes roham, csukott szemmel, sápadtan elnyúlik a porban. Csendesen mondja valaki a sokaságból: Meghalt. Többen is rámondják: Vége van. Az atya pedig ott áll szinte kővé meredten. Agyán egy rettentő gondolat száguld végig: Megcsalt a hitem! Nehéz és kínos pillanatokot kell átélnie addig, míg Jézus keze megmozdul, felemeli a gyermeket s egészségesen átadja neki.

Isten sokszor csinál így. Elhangzik a felelet a nyomor kiáltására, ki van mondva a mindent megoldó hatalmas szó, de a végrehajtás késik. Isten megvárakoztat. Ilyenkor óráknak tűnik fel a pillanat, s napoknak az óra. Nagy támadás ez mindig a hit ellen. Az vesse az ilyenkor megingókra az első követ, aki még sohasem sürgette Istent, s nem próbálta meg erőszakosan előbbre tolni az Isten óráját. Nincs ilyen közöttünk.

c) A hitet mindig veszélyezteti a kudarc.

A történetben nem csupán az édesapa az egyetlen megtámadott hitű ember. A tanítványok hitét is megtámadja a kudarc. Hozzájuk viszi az atya beteg gyermekét és kéri őket, hogy gyógyítsák meg. Jézus ugyan nincs közöttük, mert Ő az oszloppapostolokkal a megdicsőülés hegyén van, a tanítványok azonban fölöslegesnek érzik, hogy megvárakoztassák a hozzájuk forduló édesapát Jézus visszajöveteléig. Mikor Jézus kiküldte őket, Mt 10,1 szerint hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtelenséget. Ebben a megbízatásban s az ebben rejlő

ígéretben bízva mernek vállalkozni a beteg gyermek meggyógyítására. És nem sikerül. Hiába mondja az egyik a betegnek: Gyógyulj meg! Hiába mondja a másik: Gonosz lélek távozz belőle! Hiába szólal meg nagy hangon a harmadik: A Jézus nevében parancsolom néked, kelj fel! A gyermek ott fekszik tovább is a porban ugyanúgy, ahogyan volt. Szégyenletes kudarc. Szégyenletességét növeli a nagy nyilvánosság. Elgondolható, hogy a tanítványok szívében milyen érzések viharoztak: Miért nem üzhettük ki? Nem áll már az ígélet? Megcsalta a hitünk?

Mikor a hívő életében beállanak a kudarcok, s hite tehetetlennek bizonyul, akkor mindig a megtámadott hit esetével állunk szemben. Az vesse rájuk először a követ, aki hitének minden próbáját meg tudta állni akár a Sátán támadta, akár az Isten próbálta.

2. *Hitben megtámadott szegény testvérem, ne merülj el a hited tehetetlensége felett érzett fájdalomadban, hanem lásd meg, hogy ez a történet nemcsak a támadásról, hanem a védelemről is beszél a hit harcában.*

a) A hit megtartására a védelem első szabálya ez: realizáld a magad számára Jézus jelenlétét.

A tanítványok azért vallanak kudarcot, mert nincs velük Jézus. Mikor nélküle mennek át egy este hajón a Genezáret taván, akkor is kudarcot vallanak és nem bírnak a szembefújó széllel (Mt. 14,24), míg csak hozzájuk nem megy Jézus. Halld meg ennek a történetnek nagy vigasztalását: Jézus leszáll a hittel küszködők közé. Nem marad a megdicsőülés hegyén, ahol jó néki lenni, hanem felkeresi azokat, akik között szenvedés neki lenni (19.v.), a megtámadott hitű embereket. Hited megtámadtatása idején gondoldj arra, hogy Jézus távolléte csak földi életében történhetett meg, mennybemenetele óta ez az ígélet áll: Veletek vagyok minden napon (Mt 28,20).

b) A hit megtartásáért folytatott védő-harc második szabálya: fogadd el a hited kritikáját!

Jézus megdorgálta a megtámadott hitű embereket, mondván: Ó hitetlen nemzedék, meddig szenvedlek még titeket (19.v.)? Ez egyformán szól az atyának és a tanítványoknak is. Mind elfogadta a dorgálást. Az atya hitetlenség állapotában levőnek ismeri el magát, s a tanítványok sem kérkednek hitükkel, hanem tanítást kérnek a kudarcukra (28.v.) Jézus kritikája önkritikát vált ki. Ez a megtámadott hit megerősödésének, a hitben való növekedésnek az útja. Aki ellenben azt hiszi, hogy áll, az vigyázzon, hogy el ne essék!

c) A hit megtartásáért folytatott védő-harc harmadik szabálya: imádkozz!

Jézus a tanítványok kérdésére ezt válaszolja: „Ez a fajta semmivel sem üzhető ki, csupán könyörgéssel.., (29.v.) A tanítványok kudarcának oka tehát az, hogy nem eleget, vagy nem jól imádkoztak. A hit megtámadtatásának idején

mindig nagy a kísértésünk arra, hogy abbahagyjuk az imádkozást, mert nem látjuk többé annak értelmét. Ez a biztos elbukás útja. Jézus ezzel szemben azt mondja, hogy minél jobban inog a hited, annál buzgóságosabban imádkozzál! Nem elmenekülni kell tehát az imádkozástól a hit megtámadtatásának idején, hanem bele kell menekülni az imádkozásba és meg kell tanulni az egyetlen szükséges imádságot. A beteg gyermek édesatyja Máté 17,15 szerint így imádkozott térdrehullva Jézus előtt: „Uram könyörülj!” Ez lett az egyház ősi imádsága: Kyrie eleison. Ez a megtámadott hitű hívők harci kiáltása.

d) a hit megtartásáért folytatott védőharc negyedik szabálya: böjtölj!

Jézus a megtámadott hitű tanítványoknak a böjtölést ajánlja. Ez a böjtölés nem bizonyos ételektől való tartózkodás, hanem az életnek Istenre való összpontosítása. A megtámadott hívőnek nagy a kísértése arra, hogy mint Péter a bukása után, visszatérjen a halászáshoz (Jn 21,3). Jézus azt mondja, hogy ilyenkor nem a mindennapi élet gondjaiba és robotjába kell beletemetkezni, hanem az Istenbe kell beletemetkeznünk.

Aki így védi hitét, annak megadja az Úr a hit igazolását, mint ahogyan megkapja a történetben is a beteg gyermek édesatyja hite igazolását a gyógyulásban.

Megtámadott hitű testvérem, halld meg a kiáltást: Tartsd meg a hitet, s a hit megtart téged! Minden lehetséges a hívőnek (23.v.). Elmondhatod-e majd Pállal: a harcot megharcoltam, a hitet megtartottam? (II. Tim 4,7). Ámen.